

Audiència. Paraula i sacrament, les dues columnes del sacerdoci

El sant pare Benet XVI dedicà la primera audiència del mes de juliol al do del sacerdoci, tot recordant quines són les seves dos columnes: paraula i sacrament.

30/06/2009

Estimats germans i germanes,

Amb la celebració de les primeres Vigílies de la solemnitat dels apòstols sant Pere i sant Pau a la basílica de Sant Pau extramurs es va clausurar, com sabeu, el 28 de juny, l'Any paulí, en record del segon mil·lenni del naixement de l'Apòstol de les gentes. Donem gràcies al Senyor pels fruits espirituals que aquesta important iniciativa ha aportat a tantes comunitats cristianes. Com a herència preciosa de l'Any paulí, podem recollir la invitació de l'apòstol a aprofundir en el coneixement del misteri de Crist, perquè ell en sigui el cor i el centre de l'existència personal i comunitària. Aquesta és, de fet, la condició indispensable per a una veritable renovació espiritual i eclesial.

Com vaig subratllar ja durant la primera celebració eucarística a la Capella Sixtina després de la meva elecció com a successor de l'apòstol

sant Pere, és precisament de la comunió plena amb Crist d'on "brollen cadascun dels elements de la vida de l'Església, en primer lloc la comunió entre tots els fidels, el compromís d'anunci i de testimoni de l'evangeli, i l'ardor de la caritat vers tothom, especialment cap als pobres i els petits" (Homilia, 20 d'abril de 2005, n. 4: l'Osservatore Romano, edició en llengua espanyola, 22 d'abril de 2005, p. 7). Això val en primer lloc per als preveres. Per això donem gràcies a la Providència de Déu que ens ofereix ara la possibilitat de celebrar l'Any sacerdotal. Desitjo de cor que constitueixi per a cada sacerdot una oportunitat de renovació interior i, en conseqüència, de ferma revigorització en el compromís de la seva missió.

Com durant l'Any paulí la nostra referència constant ha estat sant Pau, així en els pròxims mesos

contemplarem en primer lloc sant Joan Maria Vianney, el sant Rector d'Ars, recordant-ne el 150è aniversari de la mort. En la carta que vaig escriure per a aquesta ocasió als preveres, vaig voler subratllar allò que més resplendeix en l'existència d'aquest humil ministre de l'altar: "la seva total identificació amb el propi ministeri". Solia dir que "un bon pastor, un pastor segons el cor de Déu, és el tresor més gran que el bon Déu pot concedir a una parròquia i un dels dons més preciosos de la misericòrdia divina". I gairebé sense poder percebre la grandesa del do i de la tasca confiats a una pobra criatura humana, sospirava: "Oh, què gran és el sacerdot!... Si s'adonés, moriria... Déu l'obeeix: pronuncia dues paraules i el nostre Senyor baixa del cel en sentir la seva veu i es tanca en una petita hòstia".

En veritat, precisament considerant el binomi "identitat-missió", cada

prevere pot advertir millor la necessitat de la progressiva identificació amb Crist, que li garanteix la fidelitat i la fecunditat del testimoniatge evangèlic. El títol mateix de l'Any sacerdotal —"Fidelitat de Crist, fidelitat del sacerdot"— palesa que el do de la gràcia divina precedeix qualsevol resposta humana possible i realització pastoral, i així, en la vida del sacerdot, l'anunci missioner i el culte no es poden separar mai, com tampoc s'han de separar la identitat ontològicossacramental i la missió evangelitzadora.

D'altra banda, podríem dir que el fi de la missió de tot prevere és "cultural": perquè tots els homes puguin oferir-se a Déu com a hòstia viva, santa, agradable a ell (cf. Rm 12, 1), que en la creació mateixa, en els homes, es transforma en culte, en alabança al Creador, rebent la caritat que estan cridats a dispensar-se

abundantment els uns als altres. Ho constatem clarament en els inicis del cristianisme. Per exemple, sant Joan Crisòstom deia que el sagrament de l'altar i el "sagrament del germà" o, com diu, el "sagrament del pobre" constitueixen dos aspectes del mateix misteri. L'amor al proïsme, l'atenció a la justícia i als pobres, no són només qüestions d'una moral social, sinó més aviat expressió d'una concepció sacramental de la moralitat cristiana, perquè a través del ministeri dels preveres es realitza el sacrifici espiritual de tots els fidels, en unió amb el de Crist, únic Mitjancer: sacrifici que els preveres ofereixen de forma incruenta i sacramental en espera de la nova vinguda del Senyor. Aquesta és la principal dimensió, essencialment missionera i dinàmica, de la identitat i del ministeri sacerdotal: a través de l'anunci de l'evangelí engendren en la fe a aquells que encara no creuen, perquè puguin unir al sacrifici de

Crist el seu propi sacrifici, que es tradueix en amor a Déu i al proïsme.

Estimats germans i germanes, davant de tantes incerteses i cansaments també en l'exercici del ministeri sacerdotal, és urgent recuperar un judici clar i inequívoc sobre el primat absolut de la gràcia divina, recordant sant Tomàs d'Aquino: "El més petit do de la gràcia supera el bé natural de tot l'univers" (Summa Theologiae, III, q. 113, a. 9, ad 2). Per tant, la missió de cada prevere dependrà, també i sobretot, de la consciència de la realitat sacramental del seu "nou ésser". De la certesa de la pròpia identitat, no construïda artificialment sinó donada i acollida gratuïtament i divinament, depèn el sempre renovat entusiasme del sacerdot per la seva missió. També per als preveres val allò que vaig escriure en l'encíclica Deus caritas est: "No es comença a ser cristià per una decisió ètica o una gran idea,

sinó per la trobada amb un esdeveniment, amb una Persona, que dóna un horitzó nou a la vida i, amb això, una orientació decisiva" (n. 1).

Havent rebut amb la seva "consagració" un do de gràcia tan extraordinari, els preveres esdevenen testimonis permanents de la seva trobada amb Crist. Partint precisament d'aquesta consciència interior, poden realitzar plenament la seva "missió" mitjançant l'anunci de la Paraula i l'administració dels sagraments. Després del concili Vaticà II, en molts indrets hom va tenir la impressió que en la missió dels sacerdots en el nostre temps hi havia quelcom més urgent; alguns creien que en primer lloc s'havia de construir una societat diferent. En canvi, la pàgina evangèlica que hem escoltat a l'inici crida l'atenció sobre els dos elements essencials del ministeri sacerdotal. Jesús envia, en aquell temps i avui, els Apòstols a

anunciar l'evangeli i els dóna el poder d'expulsar als esperits malignes. Per tant, "anunci" i "poder", és a dir, "Paraula" i "sagrament", són les dues columnes fonamentals del servei sacerdotal, més enllà de les possibles configuracions diverses.

Quan hom no té en compte el "díptic" consagració-missió, resulta veritablement difícil comprendre la identitat del prevere i del seu ministeri a l'Església. El prevere no és sinó un home convertit i renovat per l'Esperit, que viu de la relació personal amb Crist, fent constantment seus els criteris evangèlics. El prevere no és sinó un home d'unitat i de debò, conscient dels propis límits i, al mateix temps, de l'extraordinària grandesa de la vocació rebuda: ajudar a escampar el regne de Déu fins als últims confins de la terra.

Sí! El sacerdot és un home tot del Senyor, ja que és Déu mateix qui el crida i el constitueix en el seu servei apostòlic. I precisament per ser tot del Senyor, és tot dels homes, per als homes. Durant aquest Any sacerdotal, que es perllongarà fins a la pròxima solemnitat del Sagrat Cor de Jesús, preguem per tots els sacerdots. Cal que a la diòcesi, a les parròquies, en les comunitats religioses —especialment en les monàstiques—, en les associacions i en els moviments, en les organitzacions pastorals diverses presents arreu del món, hom hi multipliqui les iniciatives d'oració, en particular d'adoració eucarística, per la santificació del clergat i per les vocacions sacerdotals, responent a la invitació de Jesús a demanar "a l'amo dels sembrats que hi envii més segadors" (Mt 9, 38).

L'oració és el primer compromís, el camí veritable de santificació dels

sacerdots i l'ànima de l'autentica "pastoral vocacional". L'escàs nombre d'ordenacions sacerdotals en alguns països no sols no ha de desanimar, sinó que ha d'impulsar a multiplicar els espais de silenci i d'escolta de la Paraula, a tenir millor cura de la direcció espiritual i el sagrament de la Confessió, perquè molts joves puguin escoltar i seguir amb promptitud la veu de Déu, que sempre continua cridant i confirmant. Qui ora no té por; qui ora mai no hi és sol; qui ora se salva. Sens dubte, sant Joan Maria Vianney és model d'una existència feta oració. Que Maria, la Mare de l'Església, ajudi tots els sacerdots per tal de seguir el seu exemple per ser, com ell, testimonis de Crist i apòstols de l'evangeli.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-es/article/audiencia-
paraula-i-sagrament-les-dues-columnes-
del-sacerdoci/](https://dev.opusdei.org/ca-es/article/audiencia-paraula-i-sagrament-les-dues-columnes-del-sacerdoci/) (15/08/2025)